

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Anul nou la Sibiu

S'a rostogolit încă un an în sacul eternității. Și altul s'a ivit în făgașul vieții noastre pământești. Când am băgat de seamă că cel dintâi și-a dat ultima suflare, ne-am simțit ușurați într'un anume fel, dar și subjugăți de un sentiment pesimist: săltasem un an de îngrijorări, ca să fim cu tot atât mai aproape de inevitabila bătrânețe. Dar când ne-am dăruit că a răsarit un an nou, am dat totul spre periferia conștiinței, căci nădejile cele noi au luat loc în centrul sufletului nostru.

Să fie adevărate, pentru toți copiii pământului, aceste manifestări? Se vede că da. Cercetați-vă individual și oglindiți-vă în colectivitate. N'ați putea răspunde decât afirmativ. Noi am experimentat acest fenomen chiar în cetatea de scaun a mitropoliei ardelen, adică tocmai acolo unde bate mai autentic ceasornicul unei vieți spirituale și sociale superioare, și de-aceia am încrustat la răboj constatările de mai sus.

Dar urmăriți desfășurarea lucrurilor și conținutul cuvântărilor ocazionale, ca să vă pronunțați în sensul nostru.

In ajun.

Oamenii păstrează o liniște semnificativă. Li copleșește ceva de neînțeles. Par'că zac la căpătâiul unui muribund. Ostașii Domnului stau adunați la rugăciune. Când sună însă miezul nopții, anunțând trecerea în eternitate a anului vechi, lumea se mișcă, face sgomot și pare mult mai veselă. Iar ceice se roagă, cer ajutor să ducă la îndeplinire nădejile de îndreptare și sfințire.

In ziua anului nou.

Acum, în catedrala măreață a mitropoliei, se servește sf. liturghie. Soborul de preoți, în odăjdii sărbătorești, slujește liturghia marelui Vasile al Cesareii în amintirea celui care a fost fruntaș întru ierarhi, întru cinstirea tăierii împrejur a lui Isus Hristos, spre mulțumire pentru cele ce au fost și iarăși pentru proșternerea nădejilor în fața harului dumnezeesc. Mulțimea credincioșilor ascultă cu pietate și înțelegeră. Ascultă, la priceasnă, și predica ocazională a părintelui protopop E. Cioran.

Spre sfârșitul sf. liturghii vin și capii tuturor autorităților. De astădată, P. S. Sa vicarul Vasile se adaogă soborului de preoți și slujesc cu toții pentru binele Bisericii, al conducătorilor ei, pentru binele și fericirea Patriei și pentru întărirea și gloria Tronului.

După aceea: Recepția dela palatul mitropolitan.

Reprezentanții autorităților trec pragul casei I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, ca să-I ducă înaltului Stăpân urări pentru anul cel nou.

Cel dintâi vorbește dl general Virgil Economu. Dsa face constatarea că anul trecut nu s'au împlinit chiar toate aspirațiile noastre, dar că ne punem speranța în viitor. Oștirea calită în spiritul de jertfă face mereu zid în jurul Tronului și Bisericii și pentru întărirea ei spirituală cere binecuvântarea înaltului ierarh.

Vorbește apoi dl Dr. Nicolae Regman, prefect, care evocând clipele din anul de răsmiră 1917, elogiază spiritul clar văzător al I. P. Sf. Mitropolit, când, în acele clipe des-nădăjduite, și-a afirmat credința într'o viitoare Românie Mare. Aduce urări din partea județului.

În numele preoșimii și al credincioșilor din mitropolie, vorbește P. C. părinte consilier arhiepiscopesc, Tr. Scorobet, zicând următoarele:

I. P. S. Voastră. — Venim dela treptele sfântului altar, în fața căruia ne-am proșternut și binecuvântând pe Dumnezeu, l-am mulțumit pentru darurile Sale neperitoare și veșnice în această viață trecătoare. l-am mulțumit pentru credința care spulberă ceața îndoelilor și a nesigurății din zilele noastre; pentru dragostea care pătrunde tot mai adânc în inimile omenirii și pentru nădejdea care ține să se instăpânească în viață. Și-i mulțumim pentru idealul care ne călăuzește și ne cheamă să consacrăm lui Dumnezeu viața noastră și slujirii deaproapelui.

Și dela treptele sfântului altar am venit aici. Vă rugăm, I. P. Sfințite, să interpretați prezența noastră ca un semn al dragostei și al admirației noastre pentru persoana I. P. S. Voastre și pentru misiunea înaltă ce aveți să îndepliniți la cârma sfintei noastre Biserici.

Vă rugăm în numele nostru, al societății românești din Sibiu și al clerului și poporului din arhiepiscopie, să primiți omagiul și tributul recunoștinții pentru tot ce ați inițiat și realizat în anul expirat și rugăm pe Dumnezeu să Vă ajute ca și de aici înainte să duceți din biruință în biruință biserica și așezămintele ei.

Noi de dăm seamă în fiecare zi, și mai ales în această zi solemnă, că se înmulțesc din an în an probleme mari, a căror soluționare e rezervată sfintei noastre biserici.

Noi cunoaștem că dela Biserica așteaptă lumea minuni și fapte, cari ni se par imposibil de realizat. Astfel se cere bisericii să regenereze viața publică, să ne învețe cum să ne îndeplinim în mod superior datorințele civile și patriotice, așteaptă lumea dela Biserica să vindece maladiile de multe feluri de care pătîmim, să pună stavilă curentelor nefaste, morale și sociale, care ne bântuie, să salveze bunurile spirituale și culturale moștenite, să ne smulgă din crizele cumplite de azi și să pregătească un viitor mai fericit.

Noi ne bucurăm că lumea așteaptă aceste lucruri mari dela Biserica, pentru că în aceasta vedem prestigiul înalt

de care se bucură sfânta instituție și arhipăstoriei ei în ochii credincioșilor.

Când o comparăm cu alte instituții, constatăm că nici una nu se poate asemana ei. Când o judecăm însă prin prisma dumnezeescului ei întemeetor, — sântem siliți să constatăm într'insa multe neajunsuri și insuficiențe. Noi știm însă că biserica — noul Ierusalim, pogorât din cer, — e sfântă, curată și fără de prihană, ca și dumnezeescul ei întemeetor, dar insuficiențele sunt ale noastre, ale celor ce trăim într'insa, fiindcă nu ne îndeplinim față de ea toate obligațiunile noastre și nu ne identificăm pe deplin cu sfintele ei aspirațiuni.

Dar în această zi solemnă noi luăm angajamentul în conștiință, să ne îndeplinim cu toată conștiințiozitate datorințele noastre față de sfânta noastră Biserică.

Cu drag ne aducem aminte că în Biserica ne-am renăscut și la sânul ei am fost crescuți, instruiți și călăuziți.

Ea ne cheamă la sine, când ne ră-tăcim și ne arată calea adevărului. În grele năcături, ea ne mângăie. Când sântem înfrânți, ea ne încurajează, ne înspira nădejde și ne întărește.

După cuvintele ei și în casele curților ei săvârșim închinăciunile noastre. La sânul ei ne-a ocrotit pronia cerească, hrănindu-ne cu lapte în tinerețe și ea ne dă pâinea cerească și ambrosia îngerilor.

Prin ea cunoaștem lumina, adevărul și viața, pe care Dumnezeu le așterne înaintea noastră.

În perplexitățile zilelor de azi, ea este refugiul și salvarea noastră.

De aceea ne vom alipi de ea cu toată tăria și râvna noastră.

Binecuvântați această solemnă făgăduință și aducându-Vă urările noastre cele mai cordiale, Vă zicem: La mulți ani!

I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, răspunzând vorbitorilor și adresându-se asistenței, spune:

Un an s'a prăbușit în noianul veșniciei și deodată cu el a înghițit poate și unele din nădejile și iluziile legate de el. Dar anul abia trecut a lăsat și realizări pe cari întemeindu-ne vom putea clădi, în viitor, organic, pentru neamul nostru, pentru stat și pentru sfânta noastră Biserică.

Din decursul anului trecut desprind cu mare bucurie un fenomen, care dă dovadă de profunzimea sufletului românesc: trezirea religioasă, la care asistăm în pătura largă a poporului. O sete după cele sfinte, care se îndreaptă spre idealurile mari ale evangheliei Domnului se vădește în sufletul acestui popor. În fața acestui îmbucurător fenomen noi slujitorii altarului trebuie să ne înțelegem toate forțele pentru a putea ieși întru întâmpinarea aspirațiilor de ordin sufletesc ale poporului nostru și pentru a le satisface. Un popor trăiește prin sufletul și prin credința lui. Și când vedem manifestările de renaștere a credinței, trebuie să le interpretăm ca niște cereri de viitor, ca aspirațiuni după

mai bine, ca temelii pentru o cultură largă, pentru o misiune înaltă încredințată de Dumnezeu acestui neam.

În pragul anului nou toți proectăm nădejdi către viitor. Biserica însă își are problemele ei fixate și normele pe care să ne întemeiem ca să le putem realiza. Dar silințele noastre trebuie să găsească căile cele mai eficace pentru a coborî idealele spirituale ale bisericii în mijlocul realităților epocii noastre. Nu știm ce va ascunde anul acesta într'insul. În cel trecut s'a ivit o scânteie de foc. Dar o scânteie destul de mare, din care, să ne păzească Dumnezeu, să nu se aprindă un foc pustiitor. Noi avem nevoie de pace durabilă pentru desvoltarea țării și a poporului. Însă orice ar ascunde anul ce începe, noi privim cu încredere în viitor. Dumnezeu ne-a trecut prin încercări atât de mari, încât ne-a pus la încercare toate energiile. Acum El vrea să ne pună și la lucru, ca să vădăm tuturor misiunea ce avem în aceste părți ale lumii. Deaceia, sprijiniți pe trecut și pe încrederea în Cel de sus, noi nu avem de ce ne teme.

Noi trăim în mijlocul multor greutăți de ordin material și de ordin sufletesc. Dar cred că vom răsbi dincolo de ele când vom pune la lucru rezervele mari ale sufletului poporului nostru.

Domnule general, avem deplină încredere în scumpa noastră armată. Ea ne-a dat unitatea națională și politică. Ea e pregătită și acum să apere neamul, iar noi, «dela vlădică până la opincă», ne considerăm ostași, gata să apărăm la nevoie moștenirea strămoșească.

Cu această încredere care, cum spunea dl Prefect, nu m'a părăsit nici în ceasuri de grea cumpănă, trebuie să privim cu frunțile senine spre anul cel nou. Mulțumindu-Vă pentru urările ce mi-ați făcut și rugându-vă să primiți și ale mele urări de sănătate și spor în toate în Anul Nou, să cerem ajutorul lui Dumnezeu asupra noastră, asupra Patriei, Tronului și Bisericii și asupra M. Sale Regelui Carol al II-lea, care reprezintă aspirațiile neamului nostru, pentruca înțeleptul și bunul nostru Suveran să ne poată conduce la biruință pe toate terenurile.

Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Vorbirea I. P. Sfințitului a avut o influență covârșitoare asupra celor prezenți. Plecând spre casă, de pe fețele tuturor se putea ceti nădejdea într'un viitor mai bun, încrederea în purtarea de grijă a Celui de sus și în rezolvarea fericită a aspirațiilor de tot felul.

Chivernisește și împlinește, Doamne, toate doririle și cererile bune ale celor ce și-au pus încrederea toată numai în Tine!...

Diaconul D. Călugăr

Incercare despre teofanii

III

Sfârșisem partea a doua a articolului nostru despre teofanii cu promisiunea că vom arăta deosebiri între imaginație, halucinație și vedenie sfântă.

Imaginația este o facultate a spiritului nostru cu o sferă de activitate mult mai largă decât i se atribue de obicei. Ea nu este numai facultatea prin care croim imagini pentru lucruri cari știm că există dar nu le cunoaștem de aproape, sau tot felul de imagini neraportate numai decât la vreo realitate, nu este așadar numai o substituție a percepției și un joc al spiritului, ci este calea unică pe care vin să se prezinte în fața conștiinței toate conținuturile ce se desprind din adâncurile noastre sufletești. Și când zic adâncuri sufletești nu înțeleg prin aceasta nici numai imagini percepute în trecut și depozitate acolo și nici numai un subconștient redus la vreo unică sau mai multe potențe biologice în senzul școalei lui Freud sau a celor apropiate. El este izvorul nesecat al vieții integrale omenești, de acolo crește înțelegerea lumii, virtuțile omului, sentimentele, acolo e desemnat drumul fiecărui ins. Adâncul sufletesc este puterea creatoare a omului. Toată viața lui manifestată, iese de acolo.

Iar imaginația este calea pe care vine în fața conștiinței tot ce pleacă din adâncul nostru sufletesc, sau pe care smulgem câte ceva pentru conștiință din întunerecul acela nesecat. Într'adevăr, orice idee, orice simțire, orice tendință din moment ce începe a-și spori prezența în conștiință începe a se îmbrăca într-o imagine mai mult sau mai puțin precizată. Fenomenul e mai evident în legătură cu ideile. Să urmărească oricine în sine procesul nașterii unei idei. Îndată ce-a apărut primul colțisor al ei sub obiectivul atenției, așadar îndată ce a început să existe, ea are o oarecare haină care e un început de imagine. Nu vorbesc numai de noțiunile generale ale lucrurilor văzute, ci și de ideile referitoare la date imateriale. Și de legăturile dintre diferitele idei. Anumite legături dintre ele și se prezintă ca un fir, altele ca niște supra-puneri etc. Se observă mai ales la oricare idee un început de imagine sonoră, ca să numesc astfel cuvântul în care se îmbracă ideea. Un fel de tensiune de a-și preciza haina sonoră.

Cu cât insiști mai mult asupra ideii, cu atât se precizează, se înviorază, se umple de detalii ca imagine. Cu cât se apropie spre punctul de a fi comunicată, așadar cu cât sporește pe calea manifestării, cu atât se plasticizează mai mult ca imagine. Parcă auzi cuvântul pe care nu l-ai rostit încă, dar stai gata să-l rostești. E drept că în uzul zilnic, mai ales oral, dar și în scris, ideile vin și trec fără să le mai imaginăm. Dar aceasta înseamnă că nu insistăm asupra lor, asupra cuprinsului deplin al lor. Acum insistăm mai mult asupra legăturilor dintre ele. Și poate nici la aceasta. Dar odată și odată tot am insistat asupra lor și imaginea lor care am văzut-o, deci și înțelesul lor deplin, rămâne neutilizat acum, intrând în scenă numai un rudiment de imagine, un simbol. Cine n'a insistat niciodată asupra ideilor pe cari le întrebuințează, cine n'a avut o imagine cât mai vie a lor, face uz prost de ele. E un superficial sau un erou caragealian. Se poate observa că îndată ce convorbirea dintre doi inși devine mai plină de sens, ei încep să insiste asupra a câte unei idei, asupra detaliilor ei. În acele momente intră în funcțiune vederea ideii. La artiști, cari nu insistă mult asupra legăturilor dintre idei, ci asupra lor luate de sine stătătoare, ideile au un maximum de vi-

zibilitate și sonoritate, de imagine adecă. La cugetători, cari insistă mai mult asupra legăturilor dintre idei, au mai mult caracter imaginativ legăturile, și mai puțin ideile.

Adâncurile noastre sufletești ni se manifestă prin imagini. Lipsa totală de imagine echivalează cu lipsa de sens, de înțelegere, de conștiință. Inteligibil este tot una cu imaginabil.

Două concluzii țâșnesc din cele anterioare. Prima: între spirit și imagine nu poate fi numai o legătură incidentală, laxă, ci una foarte intimă, organică, dacă realitățile spirituale devin imagini îndată ce încep a exista pentru conștiință.

Asupra acestei legături intime între spirit și imagine vom insista mai încolo.

A doua concluzie, strâns legată de prima: Imaginațiunea nu are numai un caracter reproductiv, readucând în conștiință și aplicând la noile idei imaginile percepute în trecut, ci este prin excelență o funcțiune de sinteză, o funcțiune creatoare de imagini noi. Din material sensorial cu totul nou? La această întrebare n'am putea răspunde pozitiv. Dar chestiunea n'are aproape nici o importanță odată ce din aceleași câteva elemente sensoriale sunt formate în natură și se pot forma în spirit imagini la infinit. În orice caz imaginile formate prin imaginație nu sunt numai aranjări variate ale unui și aceluiaș material sensorial perceput în trecut. Fețele de om pe cari le formăm cu imaginația, nu sunt numai niște agregate din părțile dela niscăi fețe văzute. Ele ni se prezintă ca niște individualități unitare în trăsăturile și în senzul ce-l exprimă aceste trăsături. În special marii artiști crează în pictură și în literatură fețe noi, care se prezintă ca dintr'o bucată.

În procesul de formare al acestor imagini încă nu se observă o lucrare de cârpeală, ci imaginea izvoarește unitară, deși încă nu destul de clară.

Imaginația nu fabrică cum fabrică croitorul, pantofarul sau zidarul, ci naște. Materialul percepțiilor e totuși utilizat, dar nu printr-o operație de adunare, ci după o asimilare, o topire a lui. Chiar dacă a putut face cineva numai puțin timp uz de simțurile capitale, câștigându-și un număr minim de date sensoriale, el totuși poate forma după aceea imagini la infinit. Sunt chiar orbi din naștere cari și imaginează culorile, surdo-muți cari și imaginează sunetele. Sunt cazuri când anumite persoane văd cu zile înainte fețe de oameni pe cari nu i-au mai văzut și pe cari îi întâlnesc după câțva timp. Cu drept cuvânt se ivește aci întrebarea: nu cumva e capabilă imaginația să producă imagini, fără a utiliza câtuși de puțin un material perceput pe care eventual să nu-l aibă? Oare nu cumva țin anumite forme, anumite conturări de idei, de senzații lăuntrice, deadreptul de conștiință, de inteligență? Orbul care trăește numai în întunec, nu-și poate oare închipui prin contrast cu întunerecul, culoarea albă, luminoasă? Ține de cugetare, nu de simțuri, să individualizezi ideile ce se ridică din tine, să le dai contururi, să le simți că fiecare stă deosebit și e altfel decât celelalte. Insași această individualizare a lor e o imaginare. La urma urmelor nu e numai decât necesar un material de percepții venite din exterior pentruca să se poată contura cugetarea noastră, pentru a individualiza totuși în oarecari imagini (în senzul cât de impropriu al cuvântului) ideile, simțirile lăuntrice.

Dacă voim să caracterizăm din altă latură produsele imaginației, din cea opusă produselor halucinatorii, observăm că cele dintâi implică o asistență cât mai activă a conștiinței personale. În crearea de imagini subiectul face eforturi. Uneori mai mari, alteori mai mici. Chiar când eforturile sînt mai mici, când deci «inspirația» e mai pronunțată, conștiința e totuși perfect de trează. Alta e situația la produsele halucinatorii. Aici conștiința personală nu se mai păstrează în toată integritatea ei. Ea intră într-o destrămare, care poate fi de diferite grade. S'ar putea stabili patru categorii de produse halucinatorii, după gradul de destrămare al conștiinței personale: iluzie, coșmar, delir, alienație.

Iluzia are loc când iei un obiect drept altul. Are deci în mare măsură drept cauză ceva exterior, interpretat greșit din cine știe ce înclinații sau motive interioare. Iai seara un stâlp drept un hoț care te așteaptă. Ea nu este propriu zis halucinație decât dela un anumit grad înainte. De când începi a crede foarte serios în realitatea imaginii care n'are un suport real exterior, afectându-ți întreaga ființă. Ea poate ajunge atunci până la delir. Dar chiar până n'ajunge la nivelul delirului subiectul nu mai e cu totul stăpân pe sine. El intră într-o stare de pasivitate cu mult mai accentuată decât în jocurile imaginației. Nu se mai poate elibera de imaginile cari s'au produs involuntar. Ele devin un chin. Subiectul cade pradă obsesiei și chiar panicei. Face gesturi, nestăpânite, automate. Manifestările instinctive nu mai pot fi stăvilite de conștiință. Sunt momente în cari subiectul respectiv își uită chiar de sine, cuprins cu totul de vârtejul obsesiei sale. Totuși conștiința nu se eclipsează total. E numai un început de destrămare al ei, continuă să existe un cât de mic rest din ea ca un martor neputincios și zăpăcit. Paralel sau alternativ cu credința în realitatea imaginii închipuite. Dl Dr. I. Stănescu, psihiatru legist din Paris, care a făcut eroice și repetate eforturi prin ziarul «Zorile» să explice vedeniile lui Petrache Lupu cu elemente de psihopatologie, a crezut că-l poate înghesui pe Petrache Lupu și în această rubrică. Domnia sa, reținând mărturisirea lui Petrache Lupu că nu s'a dus în primele două rânduri să spună la lume porunca arătării, a luat acest fapt drept argument că Petrache Lupu nu credea serios că imaginii aceleia i-ar corespunde ceva real. Și astfel Domnia sa a identificat cazul lui Petrache Lupu cu acela al unei femei, descrisă de Briere de Boismont. Această femeie vedea că un hoț îi intra în cameră și se ascundea sub pat; pacienta devenea anxioasă și oarecum agitată, cunoștea însă falsitatea percepțiilor și făcea eforturi ca să-și risipească temerile, pe cari viziunea le naștea în sufletul ei («Zorile» din 11 Oct. 1935). Dl Dr. I. Stănescu a neglijat însă un amănunt care deosebește total cele două cazuri: Petrache Lupu mărturisește că nu s'a dus în primele două rânduri să spună lumii ce a văzut, și auzit, nu pentru că își dădea seama de falsitatea imaginii, ci pentru că îi era teamă de oameni că-l vor lua în râs. («Nu m'am dus să spun la lume ca să nu rădă lumea de mine... La urmă, Moșule, degeaba mă trimiți că nu crede lumea, va râde lumea de mine»).

Pe când în iluziile halucinatorii, numite halucinoze, persistă alături sau alternativ cu credința în realitatea obiectivă a imaginii și conștiința falsității ei, Petrache Lupu n'are nici o urmă de îndoială că ceva obiectiv i s'a arătat, însă nu știe ce

a fost aceea. Cel puțin dela a doua arătare convingerea lui e deplină. Deci n'avem aci nici un element psihologic din categoria halucinozelor. De sinceritatea lui Patrache Lupu nu ne putem îndoi. În orice caz ar trebui să-i atribuim o prea mare istețime ca să credem că intenționat și-a modificat în expunere acest amănunt.

Coșmarul e un fel de halucinație în stare de semi-somn. Când nu poți dormi cazi uneori într-o toropeală ce vine dintr'o mare oboseală nervoasă. În astfel de stări se încheagă în fața ta fel de fel de întâmplări și scene bizare și fără o logică potrivită cu realitatea cunoscută în starea de trezvie. Tu dispari aproape cu totul din aceste asocieri ciudate de scene. Nu mai din când în când te trezești par'că și revezi cu o neplăcută uimire, oarecum retroactiv, aceste înălțări halucinatorii. Ai fost și n'ai fost prezent cu conștiința la desfășurarea lor —: n'ai fost pentru că ești surprins în momentele de trezvie; ai fost pentru că ești în stare să rememorezi aceea deșirare de halucinații. Pasivitatea atinge un grad și mai mare ca la halucinoze. În momentele luminoase ale deplinei trezvirii ai vrea să nu mai cazi pradă acestei toropeli halucinatorii. Dar eforturile îți sînt zadarnice.

Nici în această rubrică nu poate fi așezată vedenia lui Patrache Lupu. În coșmar lipsește logica. Înălțuirea dintre acele imagini involuntare este, ce-i drept, provocată de anumite înrudiri între ele, dar de înrudiri bizare, cu totul secundare, accidentale, periferice, de dispoziția afectivă în care îmbraci tu, subiectul cutare, percepții cu totul streine între ele, de împrejurările identice în cari ai perceput lucruri foarte deosebite între ele. Nu e în coșmar o logică intrinsecă, determinată de sensurile principale esențiale ale imaginilor, o logică cu ajutorul căreia să poți găsi o utilitate practică sau teoretică acelei înălțuirii. Lipsește conștiința și puterea ei care să impună această logică și să selecteze numai imaginile cari se pot încadra în ea. În vedenia lui Petrache Lupu este însă o logică perfectă, între arătare și poruncile ei și între porunci e cea mai firească înălțuire. Petrache Lupu este în tot timpul în posesiunea conștiinței depline, perfect de trează. Dovadă e faptul că e conștient până în amănunte de peisagiul fizic în care se petrece faptul. Toată ordinea fizică exterioară lui, și cea mintală, interioară, rămân în limpezimea lor, fără a se produce răsturnări și confuzii. Nimic din acestea n'are loc în coșmar când subiectul pierde conștiința spațiului în care se găsește, iar mintea lui încetează să mai activeze.

Delirul ar putea fi socotit ca halucinația în senzul cel mai strict al cuvântului. Imaginea are, în acest fenomen, pentru conștiința subiectului, un caracter deplin detașat de el, o perfectă aparență de consistență extrasubiectivă. Imaginea cu caracter de obiect exterior subiectului, apare din nimic, din senin, în fața ochilor lui deschiși. Nu mai e aici numai o greșită interpretare a vre-unei percepții exterioare. Astfel delirul e la polul opus al imaginației, subiectul nemai făcând nici o efortare pentru producerea acestor imagini halucinatorii, iar ele prezentându-se cu totul detașate de subiect, independente de el. Conștiința personală, din punct de vedere al producerii acestor imagini, e redusă la cea mai completă pasivitate. Dar din punctul de vedere al judecării acestor imagini, al orânduirii lor, e activă conștiința și e trează? Când am numit delir acest fel de halucinație, am anticipat răspunsul la întrebarea pusă. Am înțeles că acest fel de halucinație nu se produce decât în stare de boală și prin urmare de întunecare a conștiinței. Să vedem dacă am avut dreptate.

Acest fel de halucinații se întâlnește la bolnavii cu temperatură foarte urcată. Cu ochii deschiși ei văd în odae persoane și obiecte cari nu sunt de față. Dar conștiința lor nu funcționează normal nici măcar în ce privește judecarea și orânduirea acestor imagini halucinatorii. Imaginile nu persistă, nu-și dau rânduială într-o ordine logică, ci se amestecă, se încalecă, se leagă bizar una de alta, încât îl zăpăcesc, îl chinuesc pe bolnav. El nu poate înțelege ceva sistematic, ci numai frânturi. Ba foarte des conștiința i se cufundă cu totul, încât se miră când îi spun cei din jur după câțva timp despre vorbele ce le-a spus și despre imaginile ce le-a remarcat. Dar sunt indivizi cari au astfel de halucinații și fără temperatură urcată. Un delir fără febră. Astfel unii ucigași văd adesea victima lor apărându-le ca din pământ. Sunt acești indivizi sănătoși? Conștiința lor se menține lucidă? De sănătate nu poate fi vorba. Dar la ei nu e o boală de plămâni sau de intestine, ci una de nervi. Și boala se manifestă chiar înainte de a ajunge acel ins în fața halucinațiilor. Neliniste, remușcare, temere, obsesia ideii ce i se va concretiza în imaginea halucinatorie, sunt tot atâtea indicii ale boalei ce progresează. Observăm aci apoi că toate halucinațiile de acest fel au un senz defavorabil subiectului; aproape totdeauna, dacă nu totdeauna, ele sunt concretizarea unei pedepse pentru cine știe ca faptă rea. De mai puține ori sunt realizarea vre-unor temeri provenite din caracterul fricos sau din vreo spaimă mare trecută a individului. De aceea cu intrarea în faza halucinațiilor starea individului respectiv nu se îmbunătățește, ci se agravează în așa fel că, fără intervenție medicală, el ajunge sigur la alienație. În momentele de halucinație însăși, starea sufletească a subiectului e turburată până la paroxism, el face gesturi reflexe dezordonate, își pierde puterea de judecată și chiar conștiința de sine se diminuează uneori până la dispariție. Bolnavul, după trecerea crizei, știe să-ți spună despre momentul inițial al halucinației, dar, de cele mai multe ori, nu știe să-ți spună nimic despre ce a urmat după aceea.

Dr. D. Stăniloae

Moartea patriarhului Photios II. În Constantinopol a încetat din viață, Dumineca trecută, patriarhul ecumenic Photios II, în vârstă de 61 de ani.

Născut în insula Prinkipos la anul 1874, a terminat teologia la universitatea din Atena și a luat doctoratul în filosofie la München în Germania.

Ales patriarh ecumenic în 1930, s'a dovedit ierarh savant, înțelept și diplomat iscusit în vremuri grele pentru biserică. Purta deosebită simpatie României, pe care o vizitase ca mitropolit în anul 1925, reprezentând patriarhatul ecumenic la festivitățile instalării întâiului patriarh al României.

Numirea noului patriarh se va face, cum se anunță, cât mai curând.

Nr. 12144—1935 Pres.

AVIZ

Se aduce la cunoștința preoților pensionați și văduvelor preotese, că vizarea carnetelor pe C.F.R. — pentru anul 1936 — se face de șeful stației din capitala județului, pe teritoriul căruia domiciliază, pe baza unui certificat liberat de Consiliul arhiepiscopesc.

Cucernicii preoți vor aduce la cunoștința celor interesați acest lucru.

Sibiu, 30 Decembrie 1935.

Consiliul arhiepiscopesc

Probleme-Recensii-Comentarii

Dr. Dominic Stanca: *Intre două fronturi... 1914—1918*, Cluj, Editura „Patria”, 1935. Lei 80.

— Un volum de 322 pp., în care autorul, nu numai ca martor ocular, ci și luând parte activă la evenimentele expuse, povestește interesante fapte de pe frontul rusesc și de pe frontul italian al marelui război, — contribuind astfel prin numeroase informații de mână întâi, la lămurirea de amănunte petrecute în anii memorabili 1914—1918.

Scrise cu adâncă simțire și fără ambiții scriitoricești, povestirile simple și sincere din cartea dlui Dr. D. Stanca se vor citi cu interes și plăcere în deosebi de generația care a trăit și a luptat în timpul războiului amintit.

Conferință pastorală. — În zilele de 29 și 30 Noembrie 1935, s'a ținut în Brad conferința pastorală de toamnă a preoților tractului Zarand. S'a început cu serviciul divin-utrenie, sf. Liturghie și invocarea Duhului Sfânt, — celebrat de un sobor de preoți în frunte cu P. C. pâr. protopop Ioan Andrei. La pricază a predicat pâr. T. Perian (Crisan), mănecând dela cuvintele: „Cei ce sântem obișnuiți în toate părțile, dar nu striviți, în mare cumpănă, dar nu desădăduiți, prigonii, dar nu năpăstuiți, trântiți jos, dar nu nimiciți; noi totdeauna purtăm în trup moartea lui Isus, ca și viața lui Isus să se arate în trupurile noastre” (2 Cor. 4, 8—10).

Trecând în casa culturală, la ora 11 a. m. P. C. Sa pâr. protopop, în cuvântul de deschidere, evidențiază misiunea preoților în sânul credincioșilor pe toate terenurile, îndemnându-lă la perseverarea în intensificarea vieții religioase-morale cu orice jertfe și neluând seamă de neajunsurile materiale.

Intrându-se în ordinea de zi, preoții au prezentat dările de seamă asupra cărții Pâr. Șt. Meteș: Istoria bisericii și a vieții religioase a românilor din Transilvania și Ungaria. Cucernicii preoți au remarcat valoarea istorică a acestei cărți pentru cunoașterea temeinică a sbuciumatului nostru trecut bisericesc. S'au cetit dările de seamă ale C. preoți: N. Florea (Baia de Criș), M. Popovici (Mihăleni), N. Stanciu (V. Brad), V. Perian (Brad) și Șt. Corpadea (Prihodiște).

După masă s'a slujit vecernia, la care a ținut o meditație C. pâr. I. Bolot (Caraci), mănecând dela cuvintele sf. ap. Pavel: „Ci a ales mai bine să pătimească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibe dulceața păcatului cea trecătoare”. S'a continuat apoi, după ce s'a trecut în casa culturală, cu discuții în chestiuni pastorale la care au luat cuvântul toți preoții.

A doua zi, fiind sărbătoarea sf. Andrei, s'a oficiat utrenia și parastas ridicat de liceul „A. Iancu” din Brad, pentru odihna sufletului marelui ierarh Andrei Șaguna, la care au luat parte corpul didactic și elevii liceului. Despre personalitatea providențialului mitropolit pe teren bisericesc, cultural și național a vorbit pâr. Tisu Iosif jun. (Birtin).

Trecându-se în casa culturală CC. preoți: A. Florea, M. Popovici, I. Comșa, A. Barna și N. Florea au prezentat propuneri asupra introducerii în protopresbiterat a serbării hramului bisericii într-un mod mai amplu, cu misiuni, pelerinagii, mărturisirea și împărtășirea credincioșilor.

Spre a se face catehizație uniformă în întreg cuprinsul protopresbiteratului, la propunerea P. C. protopop se decide a se introduce în școlile, unde până acum nu s'au introdus, manualele de religie ale pr. N. Crișmariu.

Preoțimea protopresbiteratului Zarand, în dorința de a veni în ajutorul credincioșilor în cazuri de moarte, a decis înființarea unei reuniuni de în-

mormântare pe protopresbiterat, cu taxe mici, plătibile în cazuri de decedare a vreunui membru din reuniune. Cu elaborarea statutelor a fost încredințat un comitet restrâns.

P. C. pâr. protopop, de încheiere, aduce mulțumiri CC. preoți pentru râvna cu care lucrează la spiritualizarea cât mai intensă a credincioșilor și-i îndeamnă la perseverare pe această cale.

Pr. Ștefan Corpadea

„Viața Ilustrată”. — În al treilea an de apariție, revista aceasta de familie, excelentă publicație, ce se tipărește la Sibiu sub auspiciile secției locale a FOR-ului, aduce abonaților și cetitorilor săi, părinților și tinerimii deopotrivă, o lectură ziditoare de suflete.

Primul număr al revistei cuprinde articole scrise de: N. Colan, Dr. E. Niccoară, Dr. Gh. Preda, Dinu Pajură, O. Dragoș etc., cu bogate cronici și numeroase ilustrații.

În fața valului de otrăvă sufletească, răspândită de publicații perverse pentru ispitirea naivilor în pofta de câștig bănesc, stau publicațiile frumoase și morale, care cu atât mai vârtos nu trebuie desconsiderate, ci dimpotrivă sprijinite și răspândite de toți înțelegătorii cetitori.

Excelenta revistă „Gândirea” se ocupă în numărul de pe Ianuarie c. cu fenomenul dela Maglavit. Într'un impresionant articol, „Vizită la Maglavit”, d. profesor univesitar și directorul revistei Nichifor Crainic prezintă descriptiv personalitatea lui Petru Lupu. Din documentata, obiectiva și bogata expunere a dlui Nichifor Crainic, Petru Lupu se conturează în lumina în care l-au văzut toți oamenii de bună credință cari au luat contact cu el: normal din punct de vedere mintal, pur și fermecător ca personalitate morală.

„Astfel, după trei ceasuri de conversație, ciobanul dela Maglavit ne-a apărut într'o lumină cu totul alta decât l-au înfățișat anumiți medici, cari nici măcar nu l-au văzut. Noi am descoperit o inteligență vie, capabilă de judecăți sănătoase, neofensând niciodată bunul simț, și o memorie care funcționează admirabil. Idioția, dimpotrivă, este absență de inteligență, iar debilitatea mintală e cel puțin neputința de a formula judecăți și de a-și aduce aminte.

Cum se explică atunci «ușoara idioție» din diagnosticul medicului militar? Foarte simplu. Atunci Petru Lupu era surd și prin urmare gângav. El suferea de «otită medie supurată, bilaterală, cu perforația timpanelor». Ușoara idioție nu era decât o aparență. Ea nu însemna lipsa de inteligență, ci inteligență care nu se poate exprima. Petru Lupu ne-a mărturisit că a fost bătut bine atunci la recrutare, fiindcă, neauzind întrebările ce i se puneau, nu putea răspunde. El își amintește perfect această scenă și o povestește fără nici o supărare și răsând, probabil, de comicul situației în care se găsea. Dela vedenie încoace s'a întâmplat în el o mare transformare: aude și, deci, poate vorbi. Inteligența lui, care e foarte vie, își are mijloacele prin care se poate exprima. Lucrul acesta extrem de însemnat, scapă acelor medici ușuratici care fără să examineze cazul și să-l cugete, înjosesc nobila știință a medicinei angajând-o în verdictes abstracte și ridicule».

D. Nichifor Crainic mărturisește că a văzut, împreună cu d. prof. univ. Dragoș Protopopescu, figura luminoasă pe care o vede mai toată lumea pe cer, la spatele lui Petru Lupu.

Cu seriozitatea cu care dă omul de răspundere mărturie despre lucrurile deosebite și hotărâtoare — după o stăruitoare sfătuire cu propria conștiință, — cuvântul d. Nichifor Crainic vine să atârne greu cumpăna spre consacrarea definitivă a Maglavitului.

Pagina pastorală

Valoarea sfințeniei în viața preotului

Dintr'o conferință la un cerc pastoral

Preoția nu este o funcție socială oarecare, cu menirea de a îndeplini un ritual dat, în schimbul unei remunerații determinate de mai înainte. Ea este mai întâi de toate o chemare spirituală sfântă, cu misiunea de a forma viața religioasă și morală a păstoriților săi — prin pilda vie a purității ei morale și prin practica virtuților evanghelice.

Preoția, în măsura în care răspunde chemării sale, — este fără îndoială una dintre cele mai esențiale funcțiuni în stat. Ea, prin viața ei și munca ei, poate consolida, nebanuit de mult, sufletul neamului. Porunca sfințeniei personale a preotului rezultă, cu necesitate, din însăși doctrina și ființa religiei noastre.

Religiunea creștină nu este un sistem oarecare de judecăți abstracte ce-și au un farmec în natura lor internă, ci este însăși viața, — viața în cel mai autentic înțeles al ei. Este o comoară de adevăruri cari construiesc platforma de viață ideală și imprimă sufletului omenesc daruri înalte după desăvârșire și veșnicie. Farmecul în religione rezidă în ideea de sacrificiu pentru bunuri spirituale. Eroismul este un produs al vieții creștine și se hrănește din rădăcina ei — din credință.

Aspectul moral al problemei apare așadar destul de evident. Moralul cu religiosul constituie fericita simbioză a creștinismului, — sânt, organic, necesare una pentru alta. Credincios imoral, sau moral necredincios sânt judecați imposibile și din punct de vedere logic, și al ființii noastre sufletești.

Eu sânt calea, adevărul și viața! Cuvintele Mântuitorului specifică lapidar, legătura organică dintre religiunea adevărului și cea corespunzătoare ei — și a vieții. Viața Mântuitorului este o sublimă exemplificare a acestei corespondențe dintre doctrină și viață, dintre credință și moralitate.

Pe toate paginile sf. Scripturi găsim pasagii care determină într'un chip precis și colorat sensul ideal al credinței — mântuirea, și sensul practic al ei — viața morală și desăvârșirea.

Dar moralitatea vieții nu constituie numai un punct final al credinței, ci este totodată și o condițiune a credinței, un izvor, o oază de spiritualizare.

Sufletele luminate de curățenie au toată liniștea, ardoarea și perspectiva vieții ideale a spiritului omenesc. Singur sufletul sănătos și virgin poate pătrunde înțelesurile înalte ale credinței și realizează desăvârșirea în el și în alții.

Integritatea sufletească a preoților este poruncită apoi de însăși puterea preoției, pe care și au luat-o asupra-și prin taina sfintei hirotoniri.

Preoțimea are mandat dumnezeesc să trezească și să mențină credința în sufletul oamenilor. Prin viața sa curată, sfântă, are menirea să ofere credincioșilor o pildă de viață ideală, să le întărească convingerea religioasă, că credința în Isus Hristos poate produce o înnoire în viața omului și este capabilă de mântuire.

Preotul nu se poate ascunde în dosul unor formule de cugetare, sau după plăștri oricât de înalți ai unei morale, contrazisă de propria sa viață. Lipsa de trăire a credinței corespunde, în fond, cu o reală lipsă a credinței.

Vremurile ce le trăim sânt răvășite de o mulțime de idei side curente refractare încercărilor de afirmare a valorilor spirituale.

În vara trecută, ni-a fost dat neplăcutul prilej, de a urmări o serie de atacuri la adresa preoților și a bisericii ortodoxe. Indiferent, dacă aceste atacuri ni-au venit dela prieteni sau dușmani, constatăm cu bucurie, că toate postulează o preoție ideală, sfântă și însuflețită de misiunea sa.

Seriositatea acestui moment ne cere o disciplină de fier, mai întâi în viața noastră intimă, apoi în relațiunile noastre sociale.

Trebue să ne curățim singuri casa, măturând tot ce ar putea altera aspectul ei sfințitor.

Se cade să ne apropiem de tipul duhovnicului conturat de Ap. Pavel în 2 Timot. 2, 25, care ne îndeamnă la o viață sfântă: „Fugi de pofta tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce chiamă pe Domnul dintr'o inimă curată”.

Inarmați cu aceste virtuți, preoții pot restabili vechea aureolă a demnității lor. Ei vor fi minunații pescari, cari atrag sufletele la sine, cu dragoste, cu părintească îndurare și cu înflăcărare sfântă.

Pr. Augustin A. Băilă

A murit un luptător

În ziua de 24 Decembrie 1935, s'a stins din viață harnicul preot Dimitrie Bunea, din Sadu, protopopiatul Sibiu, în vârstă de 58 ani, după o activitate pastorală de 34 ani. În mormântarea a avut loc a doua zi de Crăciun, în progadă [curtea] bisericii ortodoxe din comună.

O foarte numeroasă asistență, streină și locală, a venit să dea cea mai de pe urmă cinste vrednicului dispărut, însoțindu-l, înălcrimată, sieriul până la pragul mormântului. Prohodul a fost săvârșit de 14 preoți în frunte cu P. C. asesor consistorial Trandafir Scorobet și P. C. protopop Emilian Cioran. Au vorbit în biserică: P. C. protopop Cioran, preotul local Dumitru Hămbășan, reprezentantul bisericii unite din loc. pr. Ioan Oros, și dir. școlii primare Dumitru Botărel; iar la mormânt: dl deputat Dr. E. Pîsă, președintele organizației liberale a județului Sibiu și dl I. Ciolan inv. și deputat, încercând fiecare să coboare un picur de mângâiere în inimile celor rămași în durere și să înserzeze în calendarul zilei faptele ce vor supraviețui celui răposat.

Imprejurările în cari moartea l-a răpit pe neașteptate pe preotul Dimitrie Bunea, sunt din cele obișnuite: un mic morb lăuntric și operația lui, pe cât de simplă, pe atât de fatală, însoțită fiind — se spune — de o gripă infecțioasă. Ceeace, însă, pentru noi, ese din rândul faptelor diverse, e viața bogată în fapte vrednice, a celui adormit în Domnul.

A fost unul din preoții care știu să înfrățescă crucea cu glia, fiind în același timp propoveditor al Evangheliei Domnului și luptător neobosit pentru înaintarea materială a poporului său dreptcredincios. Și lupta nu i-a fost ușoară, căci a trebuit s'o dea cu o puternică comună săsească Cisnădia, ai cărei locuitori, când nu mai puteau duce lupta față, încercau cu ademenirile de bani grei. Dar acest vajnic luptător nu s'a clintit o clipă din drumul său cinstit și hotărât, până n'a câștigat, — prin reforma agrară, — mii de jugăre de pământ pentru comuna sa. S'a făcut astfel, pe sineși pildă a păstorului celui bun din sfânta Evanghelie, care sufletul își pune pentru oile sale.

Iată de ce, un sat întreg deplânge, sincer, trecerea sa la cele veșnice. — Odihească cu cei drepți!

Pr. D. Hămbășan

„Revue de Transylvanie“, de sub direcția dlui prof. univ. dela Cluj, S. Dragomir, în numărul de curând apărut aduce, ca și până acum, temeinice articole care apără viguros cauza românească peste hotare.

De remarcat articolele: Memoriile M. Sale Reginei Maria a României, de dl N. Bănescu: problema actuală a Habsburgilor și Mica înțelegere, de dl G. Sofronie; Literatură ungurească a urii, de dl I. Chinezu, care analizează cărțile mai nouă, cu subiect românesc, scrise în spirit pamfletar și frivol, de un preot ungur, cu numele Daday, — și alte multe și obiective lucrări, informații și dări de seamă. Revista este vrednică de întreg sprijinul românilor de bine. Redacția și adm.: Cluj, strada Mico 40.

Nr. 10.452—1935

Comunicare

Se aduce la cunoștință că erezii după părintele Gheorghe Iacob din Buzd, decedat la 4 Septembrie 1935, — în baza §-ului 5 din regulamentul fondului de ajutoare preoțesc au primit dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, în număr, fără nici o reținere, ajutorul preoțesc de Lei 30.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 19 Decembrie 1935.

Consiliul arhiepiscopesc

Direcțiunea școlii normale ortodoxe de băieți „Andrei Șaguna“, Sibiu

Licitațiune

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de 15 Ianuar 1936, ora 5 p. m. se va ține la școala susnumită publică cu oferte închise pentru aprovizionarea internatului școlii cu carne și coloniale.

Informațiile necesare se pot obține în cancelaria școlii.

Sibiu, 2 Ianuar 1936.

Direcțiunea

INFORMAȚIUNI

Instalare. Duminecă în 29 Decembrie 1935, a fost introdus cu solemnitate obișnuită în oficiul de protopresbiter al Hunedoarei și paroh al parohiei centrale Hunedoara, adm. de până acum, noul protopop Nicolae Suciu din partea par. consilier Dr. George Proca ca mandatar al I. S. S. Sale Mitropolitului nostru Nicolae.

Hirotoniri. Au fost hirotoniți întru presbiteri următorii clerici: Gh. Oncioiu pentru Moieșul de sus [Bran]; Toma Nistor pentru Vurpăr [Sibiu]; Zaharie Rucăreanu pentru Vidacut [Sighișoara]; Ioan Vulcu pentru Cerbia [Dobra]; Augustin Pinuț pentru Gialacuta [Ilia]; Ioan Săbău pentru Ceru Băcăinț [Geoagiu] și Zosim Oancea, profesor de religie la școala normală din comuna I. G. Duca [Cristur], jud. Odorhei.

Moartea unui profesor, doctor și adevărat creștin. Valorosul profesor universitar în București și conducătorul laboratorului de chimie organică, al cărui organizator a fost, Dr. Ștefan Minovici, a încetat din viață în urma unui atac de apoplexie, în 29 Dec. 1935, în vârstă de 68 de ani. Iubit, ca profesor, de toți studenții și colaboratorii săi, doctorul Minovici ca adevărat creștin a restaurat cu propriile sale mijloace, una din bisericile Bucureștilor, al cărei episcop era, și a ridicat o biserică într-o comună din Argeș. În ultima sa dorință, scrisă în Iulie 1933, doctorul Ștefan Minovici spune cu limbă de moarte:

„Urmașilor ce elevilor me le recomand să aprecieze cuvintele Măntuitorului: „Eu sunt lumina lumii. Căla ce urmează mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții“. Prin aceasta vă veți asigura triumful vieții și al activității voastre. Ridicați-vă în viața spirituală care înalță și a jertfei care înalță. Fără ideal nici o muncă constructivă, nici o energie creatoare. Ca să nu greșiți, ascultați întotdeauna de glasul conștiinței: conștiința e sufletul și sufletul e divin.“

Inaugurare de casă culturală. Societatea foștii coloni din comuna Crimalma, județul Târnava-mare împreună cu societatea „Sf. Gheorghe“ și cercul „Astra“ din localitate, au înlocuit frumoasele serbări, în 29 Dec. 1935, cu prilejul inaugurării casei culturale a satului. După serviciul liturgic din biserică ortodoxă română, s'a făcut sfințirea apei, în casa culturală, de către un sobor de preoți, au urmat apoi cuvântările delegaților și ale conducătorilor comitetului de clădire, — ascultate de numeroși asistenți, — ear seara o manifestație culturală, cu coruri, teatru și muzică. Succesul, moral și material, în favoarea casei culturale, n'a lipsit.

ȘTIRI LOCALE

Di Ioan Vătășan, director general al Băncii Albina din Sibiu, a răscumpărat felicitările obișnuite de onomastică dăruind la Crucea Roșie: 500 Lei pentru înfometajii din Basarabia.

— **Di Ioan Stanciu**, măiestru zugrav, își rescumpără felicitările de ziua onomastică cu 100 Lei dăruind Legatului G. Poponea dela Reuniunea meseriașilor români din Sibiu. La acest Legat a mai dăruit 100 Lei dl Ioan Muntean, mecanic.

Numele străzilor sibiene. Dintr'un comunicat oficial, primit dela primăria municipiului Sibiu, aflăm, că orașul nostru, astăzi cu majoritate românească de locuitori, are 336 de străzi, între care «146 străzi au nume neutrale, 92 nume românești, 98 nume nemțești». Cu alte cuvinte, Sibiu din România mare are și astăzi mai multe străzi cu numiri nemțești, decât cu numiri românești. Urmează de aici că, în materia nomenclaturii străzilor sibiene, notata comisiune specială tot mai are ceva de studiat.

CARTI ȘI REVISTE

Aurel A. Mureșanu: „Eminescu, Aurel Mureșanu și Serbarea dela Putna“. — O broșură, în care autorul arată, că serbarea dela Putna din 1871, în memoria lui Ștefan cel Mare, a fost inițiată de societatea „România“ a studenților române veniți, sub președinția lui Aurel Mureșanu, directorul de mai târziu al Gazetei dela Brașov și tatăl autorului; ear Eminescu avuse rol decisiv la înființarea serbării în anul 1871, deși nu făcuse parte din „comitetul central“ din 1869—1870 al organizării serbării comemorative.

Poșta redacției

Pr. C. St. în Bl. Pentru serbări a venit cu întârziere. Ne bucurăm totuși că vrednicii credincioși de acolo sânt doritori să citească lucruri folositoare pentru suflet. Foile noastre, bune și ieftine, le stau cu plăcere la dispoziție.

Prot. N. S. în H. Raportul vine în numărul următor.

[52] 2—3

Concurs de cântăreț

Biserica ortodoxă română din Baci-Brașov, publică concurs pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc. Consiliul parohial asigură noului cântăreț următoarele venituri:

1. Salar dela biserică 1000 [una mie] Lei lunar, [până la punerea în aplicare a legii bisericii din 1925, când vor fi salarizați și cântăreții din Ardeal de către stat].
2. Veniturile stolare reglementare.
3. Locuință corespunzătoare cu supraedificată în apropierea bisericii.
4. Un stâncin de lemne de foc aduse acasă.

Noul cântăreț va fi obligat să servească, cel puțin utrenia, în fiecare dimineață. Vor fi preferați cei capabili de-a instrui corul tineretului.

Candidații își vor înainta cererile Oficiului parohial din Baci, până cel mai târziu la 15 Februarie 1936 și se vor prezenta în parohie pentru a-și arăta dexteritatea în cântări.

Cererile candidaților, cari nu au absolvit școala de cântăreți și nu posedă diplomă de cantor — nu vor fi luate în considerare.

Cu aprobarea noastră:

Dr. Iosif Blaga, m. p. Pr. Victor Marin protopop

Nr. 627—1935 prot.

(48) 3—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia vacantă de clasa I-a Petrilă Regele Ferdinand I, protopopiatul Jiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele acestui post sânt:

1. Salarul dela stat, conform coalei B.
2. Locuință cu avantajii la luminat și încălzit.
3. Stola pentru serviciile de: cumințare a bolnavilor, botez, cununie și înmormântare este răscumpărată cu o sumă fixă lunară, conform hotărârii consiliului parohial din 4 Octomvrie 1935, numai pentru angajații societății minere „Petroșani“; pentru ceilalți credincioși stola este cea obișnuită în parohiile tractului protopopesc Jiu.

Concurenții cari vor primi binecuvântare de candidare dela P. V. Consiliu arhiepiscopesc își vor înainta cererile, însoțite de actele prevăzute de lege, regulamentul și ordinațiunile în vigoare, în termenul indicat, Oficiului protopopesc ortodox român Jiu, Petroșani, județul Hunedoara, și — cu prealabilă aprobare a protopopului — se vor prezenta în vreo Duminecă sau sărbătoare în parohie pentru a sluji, cânta, predica și a face cunoștință cu enoriașii.

Oficiul protopopesc Jiu înțelegere cu consiliul parohial.

Ion Duma protopop.

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia Șibișelul-nou, din protopopiatul Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Chirie pentru locuință potrivită.
3. Folosința cimitirului de 2 jugăre și un pătrar de jugăr arător.
4. 50 de Lei pe an de fiecare familie (în loc de zi de lucru și cereale).
5. Partea din pădure obișnuită.
6. Stola, — după cum a fost stabilită de Consiliul parohial în ședința 29 Sept. 1935 (se poate vedea la Oficiul parohial).

Doritorii de a concura își vor înainta la Oficiul protopopesc Orăștie, cererea însoțită de documentele necesare și de permisul Preaven. Consiliu arhiepiscopesc de-a putea concura.

Iar pentru a se face cunoscut poporului, concurenții, avizând înainte Oficiul protopopesc, — e de dorit să se prezente în parohie, luând parte la serviciul divin în vre-o Duminecă sau sărbătoare.

Orăștie, la 12 Decembrie 1935.

Oficiul protopopesc înțelegere cu Consiliul parohial.

(51) 3—3

Prot. Ioan Moța, adm. protopopesc.

Nr. 251—1935 prot.

[46] 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Cisnădie, protopopiatul Sibiului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela apariție în Telegraful Român.

Retribuțiunile sânt:

1. Intregirea salariului.
2. Stola obișnuită în parohie.
3. 15 jug. fână din ref. agrară.
4. 5 st. lemne, la locuință.

Cererile de concurs provăzute cu toate documentele necesare se vor înainta în termen oficiului protopopesc Sibiu, în prealabil primind autorizația de candidare dela P. V. Consiliu arhiepiscopesc și, cu încuviințarea oficiului prot. să se prezinte în parohie.

Oficiul protopopesc înțelegere cu comitetul parohial.

Sibiu la 7 Noemvrie 1935.

Emilian Cioran protopop.

Nr. 749—1935.

(47) 3—3

Concurs

În temeiul Ord. P. Ven. Consiliu Arh. cu Nr. 9328—1935, se publică concurs pentru instituirea unui capelan cu drept de succesiune pe lângă parohul veteran Nic. Cărpinișan, dela parohia I Răhău, de clasa întâia, din protopopiatul Sebeșului, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Capelanul va beneficia de următoarele venituri:

1. Jumătate din salariul C. preot Nic. Cărpinișan.
2. jumătate din sesiunea parohială de 8 jugăre 902 st.
3. Jumătate din toate veniturile stolare din parohie.

Cererile de concurs se vor prezenta Oficiului protopopesc ortodox român al Sebeșului, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiune dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie. Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a Oficiului protopopesc în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Sebeș-Alba, 23 Noemvrie 1935.

Oficiul protopopesc ortodox român al Sebeșului, în înțelegere cu Consiliul parohial.

Vasile Oană protopop.

Concurs

Pentru întregirea postului de paroh în parohia vacantă de clasa III-a Simeria veche cu filia Răpaș, din protopopiatul Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială (eclezie) 6 jug.
3. Stola satorită de consiliul parohial la 13 Octomvrie a. c. Se poate afla dela Oficiul parohial.

Doritorii de a concura la acest post, își vor înainta cererea, însoțită de documentele necesare și de permisul dela Ven. Consiliu arhiepiscopesc, de a putea concura, subscrisului Oficiu protopopesc în termenul arătat mai sus.

Este de dorit ca concurenții, anunțând înainte acest Oficiu, să se prezinte în vreo Duminecă sau sărbătoare, luând parte la serviciul divin în parohie și predicând, pentru a se face cunoscuți poporului.

Orăștie, 1 Decembrie 1935.

Oficiul protopopesc înțelegere cu consiliul parohial.

(49) 3—3

Ioan Moța adm. prot.

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțesci din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.